

В липовата горичка

Пролетта беше кжм края. Скоро почваше лятото с горештото слжнце, което налива плодовете сжс захарен сок и кара класовете по нивите да жжлтеят и натежават от зжрна.

Аз обичам горештото лято. Но не по-малко обичам и пролетта, с нейните цветове и мириз, с нейната зеленина и младост.

Една сутрин рано приготвих ловджийската си чанта. Сложих в нея хляб, кутия сжс захар, малко чайниче, шише с вода и тржгнах за гората.

На изток небето почна да червенеет, и тжмнината лека-полека да изчезва. Изкласилите жита и ечемици шумолеха, полюшвани от тихия утреник.

Вжрвах мжлчешком. А всичко наоколо ми говореше и аз се услушвах усмихнат. А говореха: нивите, хубавото чисто небе, пресният утрин вжздух, зелените синури и отпреде ми — гората.

Влезох в нея, тжкмо когато слжнцето се показва на хоризонта и стрелна пжрвите си лжчи кжм високите баири.

Ходили ли сте вие в гората сутрин, когато цжвтят липите? Не сте! Тогава нищо не знаете за сладкия аромат на пресния липов цвят, който изпжлва цялата гора и ви кара да мислите, че излиза от всяко кжтче и всяко джрво. Това нежно благоухание не може да се опише с думи. Може би, него напжлно разбират само птиците, пчелите и други хвжркати, които живеят постоянно в гората.